ρασε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ κουνιστὰ ὅλη τὴ χώρα.

— Ἀπ' τὴν αὐλὴ τοῦ κὺρ-Κώστα τοῦ Ματάλα χάθηκε τ' ἀρνὶ τῆς Λαμπρῆς. Ἄσπρο μὲ κόκκινο σημάδι στὴν πλάτη! Ὅποιος τὤειδε, ὅποιος ἰῶβρη θὰ πάρη εἰκοσιπέντε δραχμὲς βρετίκια!...

Κανεὶς!...

— Χρουσουζιά! ἔλεγε ἡ μητέρα, χρουσουζιά!

— Θὰ πάω ν' ἀγοράσω ἄλλο! Τί χωρὶς ἀρνὶ θὰ μείνωμε!... ἔλεγε ὁ πατέρας.

Στενοχωριότουν ὁ Μιχαλάκης. Μήπως ἔκαμε κακά; Τί νὰ πῇ τώρα; Τί νὰ κάμῃ; Δὲν ἔπρεπε νά πικράνῃ ἔτσι τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα! Νὰ τὸ μαρτυρήση;

— Μητέρα, τὶ θὰ πῇ χρουσουζιά; ρώτησε.

— Χρουσουζιὰ θὰ πῇ νὰ κάθεσαι φρόνιμα γιατὶ θὰ μᾶς στείλῃ ὁ Θεὸς κακό!

— Κι' ἂν ξαναύρουμε τ' ἀρνί μας θὰ φύγῃ ἡ χρουσουζιά;...

Κόντευε νὰ βραδυάση. Ὁ πατέρας ἔβγαινε νὰ πάη ν' ἀγοράση ἄλλο ἀρνί.

— Σφαγμένο νὰ τ' ἀγοράσης! τοῦ φώναζε ὁ Μιχαλάκης.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε στὸ δρόμο φασαρία μεγάλη. Τὰ παιδιὰ φώναζαν ὤ! ὤ! ὤ! Κάποιος εἶπε:

— Δὲ ντρέπεσαι χρονιάρα μέρα!...

Ἡ πρόγκα δυνάμωνε. Τί νάνε; Βγῆκαν στὸ κεφαλόσκαλο. Δυὸ χωροφυλάκοι ἔφερναν σπρώχνοντας τὸ Νικολὸ τὸ χαμάλη. Καὶ τοῦ εἶχαν φορτώση γύρω στὸ λαιμὸ ἕνα ἀρνάκι ποὺ βέλαζε ἀπελπιστικά. Ὁ Κίτσος!

— Κλέφτη!...Κλέφτη!...ὤ! ὤ! ὤ!

Τὸν ἀνέβασαν ἀπάνω στὸ σπίτι.

— Τὸ πουλοῦσε στὸ Ντίνο τὸ μάγερα ὁ κύριος ἀπὸ δῶ! εἶπε ὁ ἕνας χωροφύλακας.

— Δὲν τῶκλεψα, κὺρ-Κώστα! θρηνοῦσε ὁ Νικολός. Τὸ βρῆκα στὴν τάπια. Εἶπα πὼς ξέφυγε ἀπὸ κανένα κοπάδι...φτωχὸς ἄνθρωπος!...

— Ἀφῆστε τον νὰ πάη νὰ κουρεύεται! ..εἶπε ὁ κὺρ-Κώστας.

— Πῶς θὰ τον ἀφήσουμε;...Τὸ γνωρίζεις τ' ἀρνί σου;...Πάρ' το!...Ὁ κλέφτης θὰ κάμῃ Πάσχα στὴν κατόγα!

— Γλύτωσέ με κὺρ Κώστα καὶ θὰ εἶμαι σκλάβος σου!

— Ἀφῆστε τον! Ἀφῆστε τον! βγῆκε στὴ μέση καὶ φώναξε θαρρετὰ ὁ Μιχαλάκης. Ἀφῆστε τον!

— Γιὰ χάρη σου νὰ τὸν ἀφήσουμε! εἶπε κοροϊδευτικὰ ὁ χωροφύλακας.

— Δὲν φταίει αὐτός! τ' ἀκοῦς; ἐγὼ τὸ πῆγα τ'ἀρνὶ στὴν τάπια...γιὰ νὰ μὴ τὸ σφάξῃ ὁ Γιαννάκας!...

— Βρὲ γαϊδαρᾶκο! φώναξε ὁ πατέρας καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τ' αὐτί.

— Μπράβο σου! εἶπε ἡ μητέρα αὐστηρά.

Οἱ χωροφυλάκοι ἔσκασαν στὰ γέλια.

Ὁ Νικολὸς χοροπήδησε.

— Τ' ἀκοῦς κὺρ-Κώστα; Τ' ἀκοῦς;

— Ἔλντε, Νικολό, χαλάλι σου! εἶπε ὁ κὺρ-Κώστας. Τράβα καὶ στεῖλε μου τὸ Γιαννάκα νὰ τὸ σφάξῃ!...

Ὁ Μιχαλάκης ἀπόμεινε βουβὸς κι' ἀμίλητος. Κάτι τοῦ εἶπε πὼς τάχα τὸ πεπρωμένο ἦταν ἀναπόφυγο. Πὼς τάχα ὁ Κίτσος δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ τὸν ὁροορισμό του!

— Πῶς τ' ἀρνάκια τὰ στέλνει ἀληθινὰ ὁ Χριστούλης γιὰ νὰ σφάζωνται τὴ Λαμπρή. Πῶς ὁ Γιαννάκας μὲ τὴ μαχαίρα δὲν εἶνε κακὸς ἄνθρωπος, μὰ λειτουργάει κι' αὐτὸς ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, ἔτσι κάπως σὰν τὸ παπᾶ-Θυνάση, ὅταν σηκώνη ἰψώματα!..

Μόλις ὁ Γιαννάκας πρόβαλλε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Μιχαλάκης τρύπωσε μέσα καταπικραμένος, κρύφτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ κ' ἔκλαψε πολύ.

Τὰ μικρά του δάκρυα ξεχείλιζαν τὴν πειὸ μεγάλη του λύπη. Μὰ ἡ πειὸ μεγάλη του λύπη ξεπερνοῦσε καὶ τὴν πειὸ μεγαλύτερη Πασχαλινὴ χαρά.

Γ. Ἀθάνας

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ἡ Χριστίνα, ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας, ὑπέφευγεν, ὡς γνωστόν, τὴν συναναστροφὴ τῶν γυναικῶν.

— «Ἀγαπῶ τοὺς ἄνδρας, ἔλεγε, ὄχι γιατὶ εἶνε ἄνδρες, ἀλλὰ γιατὶ δὲν εἶνε γυναῖκες!..»

***

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἔδειχνε κάποτε στὸν Μποαλὼ μερικοὺς στίχους του καὶ τοῦ ζητοῦσε τὴ γνώμη του.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Μποαλώ, τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον στὴν Μεγαλειότητά σας. Θελήσατε νὰ κάμετε κακοὺς στίχους καὶ τὸ πετύχατε!

***

Φραγκῖσκος ὁ Α' ἐπιθυμῶν ν' ἀνυψώσῃ ἕνα τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του στὰ πρῶτα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα, θέλησε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν ἴδιο ἂν ἦταν εὐγενής.

— Μεγαλειότατε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀββᾶς, στὴν Κιβωτὸ τοῦ Νῶε ὑπῆρχαν τρεῖς ἀδελφοί μου, ἀπὸ ποιον ὅμως ἐκ τῶν τριῶν κατάγομαι δὲν γνωρίζω!...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΑΤΟΣ ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Μετρημένες εἶνε ἡ φορὲς ποὺ ἤρθα σὲ λόγους μὲ τὴν μητέρα μου. Ὅ,τι τῆς ἔλειπε ἀπὸ αὐστηρότητα τῆς ἐπερίσσευε ἀπὸ ἀγάπην, ὅ,τι μοῦ ἔλειπε ἀπὸ πειθαρχία μοῦ ἐπερίσσευε ἀπὸ σεβασμό.

Μιὰ καθαρὰ Δευτέρα ὅμως κοντεύαμε νὰ μαλλώσουμε στὰ γερά. Τὸ σαρακοστιανὸ τραπέζι ἦτο στημένο. Καὶ τὶ δὲν ἔβλεπες ἐπάνω! Βρεχτοκούκια, σαλατικὰ διάφορα, τουρσιά, χταπόδι ξυδᾶτο, καλόγνωμες, ἀχινούς, στρείδια καὶ μύδια, χαβιόρι, χαλβὰ δυὸ λογιῶν καὶ τὴν ἀπαραίτητη λαγάνα, λειψὴ καὶ ἔλλειψοειδῆ. Καθήσαμε ἀντίκρυ-ἀντίκρυ οἱ δυὸ μας καὶ ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε μὲ πολλὴ ὄρεξι.

Ἡ πρώτη ὁρμὴ πέρασε καὶ ὅπως πάντοτε, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ κάθε φούργια ἔρχεται ἡ ψυχρὰ καὶ πρακτικὴ σκέψις, ἄρχισα νὰ σκέπτουμαι κι' ἐγὼ ὅτι ἀρκετὰ πλέον μοῦ ἄνοιξε ἡ ὄρεξι καὶ ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ ρίξω μέσα μου καὶ κάτι στερεώτερο. Τυχαίως ἡ ὑπηρέτρια ἄνοιξε τὰ κάτω φύλλα τοῦ μπουφὲ καὶ ἄχ! ἐπρόβαλε κεῖ μέσα ἕνα λαχταριστὸ μπουτάκι τῆς σούβλας, ποὺ εἶχε περισσέψει ἀπὸ τὸ χθεσινὸ τραπέζι τῆς Ἀποκρηᾶς.

— Τὶ λὲς μητέρα... δὲν τρῶμε λιγάκι; Εἶπα δειλὰ-δειλά.

— Ὄχι παιδί μου, μὴ χαλᾶς τὴν ἡμέρα· ἂν λείψουν καὶ κάτι τέτοιες εὐχαριστήσεις δὲν ξέρω τὶ θὰ μείνῃ, εἶπε ἡ μητέρα μου.

— Δίκηο ἔχεις, δὲν θὰ φάω, ἀποκρίθηκα.

Καὶ ξεφλούδισα ἕνα βρεχτοκούκι· τὸ ἀνοστότερον πάντων... Ἐκαλοκύτταζα ὅμως πάντοτε τὸ μποῦτι καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ξανάπα στὴ μητέρα μου:

— Ἄχ!... Ἐγὼ λέω, μητέρα, νὰ φᾶμε λίγο...

— Ἂν θέλῃς φάε, μοῦ εἶπε, θὰ μὲ δυσαρεστήσῃς ξέρεις πολύ. Καὶ ἐσυννέφιασε ἡ ὄψι της.

— Θὰ σὲ δυσαρεστήσω!... μὴν τὸ πέρνῃς δά καὶ τόσο σοβαρὸ τὸ ζήτημα. Φοβᾶσαι νὰ μὴν κολαστῶ ποὺ θὰ φάω; Ξενοδόχος εἶνε ὁ θεὸς; Ξέρεις τὶ εἶνε, ἀλήθεια ἁμαρτία; Ἁμαρτία εἶνε νὰ πάῃ ἕνα τέτοιο μποῦτι χαμένο...

— Δὲν θὰ πάῃ χαμένο. Θὰ τὸ δώσω στὸ Μαλτέζο, τὸν περιβολάρη μας.

— Στὸ Μαλτέζο!... τὸν περιβολάρη μας!... Ἐγὼ νὰ ψοφήσω τῆς πείνας καὶ αὐτὸς νὰ πάθῃ ἀπὸ τὸ στομάχι του, γιατὶ τάχα κι' αὐτὸ δὲν εἶνε ἁμαρτία; Τὶ σκουργιασμένες ἰδέες εἶν' αὐτές;... Καὶ μὲ θερμότητα δεκαοκταετοῦς νεανίου ριζοσπάστου καὶ ἐλευθερόφρονος, ἄρχισα ν' ἀναπτύσω τὰς θεωρίας μου. Ἡ μητέρα μου μ' ἄφησε νὰ μιλῶ χωρὶς ν' ἀπαντήση. Ἅμα ὅμως ἐτελείωσα, μοῦ ἐξεφούρνισε μὲ πολλὴν τέχνην τὸ γόητρον τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως.

Τότε κ' ἐγὼ ἔκρινα καλὸν ν' ἀλλάξω δρόμον.

— Μπορεῖ νὰ ἔχῃς δίκαιον μητέρα ἀλλὰ πεινῶ σὰν τρεῖς Μαλτέζοι! Πεινῶ!... Πεινῶ!... Καὶ ἐπανέλαβα τετράκις τὴν λέξιν ὅλο καὶ δυνατώτερα. Τὸ τελευταῖο «πεινῶ» τῆς ἐπείραξε τὰ νεῦρα.

— Δὲν πεινᾶς, μοῦ εἶπε ξηρῶς.

Ἄναψα ὅλος τότε.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ψεύτης μητέρα!... Πεινῶ καὶ θὰ φάω!

Καὶ ἐσηκώθηκα ὀρθὸς εἰς τὴν θέσιν μου.

— Δὲν θὰ φᾶς! μοῦ ἀπάντησε μὲ ἐπιβλητικὸν ὕφος καὶ ἐσηκώθηκε ἐπίσης στηρίζουσα τὰ χέρια της στὸ τραπέζι...

Εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἐμείναμε ὄφωνοι καὶ ἀκίνητοι ὀλίγας στιγμάς.

...Ἀλλὰ γιατὶ ἔξαφνα μᾶς ἔπιασαν καὶ τοὺς δυὸ ἀτέλειωτα γέλοια!...

Τάπ!... Τάπ!... Τάπ!...

Ὁ γάτος τῷ σπιτιοῦ εὑρὼν εὐκαιρίαν κατάλληλον, ἅρπαξε μὲ τὰ δόντια του ἀπ' τὴ μέση τὸ μποῦτι καὶ ἔφυγε σιγὰ-σιγά, σοβαρώτατα, μὲ τὸ λαιμὸ τεντωμένο, μὲ τὸ κεφάλι σηκωμένο ἀπὸ τὴν ὑπερηφανειά του καὶ ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ μπουτιοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ κόκκαλο σερότανε στὸ πάτωμα καὶ χτυποῦσε ρυθμικῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰ βήματα τοῦ ἅρπαγός του τάπ!.. τάπ!., τάπ!...

Ὁμολογῶ ὅτι πρώτη φορὰ μᾶς ἐχρησίμευσεν τόσο πολὺ ὁ γάτος μας. Ἐσυμβίβασε τὴν μητέρα καὶ τὸν γυιὸ καὶ συγχρόνως ἀπέδειξεν ὅτι, τὰ δράματα δὲν τὰ λύει ἀπὸ μηχανῆς μόνον ὁ Θεός, ἀλλὰ καί... ὁ γάτος!...

Δημ. Γρ. Καμπούρογλους

Ὁ διακεκριμένος λόγιος καὶ ἱστορικὸς κ. *Δημ. Γρ. Καμπούρογλους*

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Δὲν ὑπάρχει κανένας πόνος ποὺ δὲν τὸν ἀνακουφίζει ἡ συμπάθεια. Αἱ μελαγχολίαι τῆς ζωῆς διασκορπίζονται ἐμπρὸς στὶς ἀκτῖνες τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ὅπως οἱ παγετοὶ τοῦ χειμῶνος λυώνουν τὸ πρωΐ, ὅταν ἀνατέλῃ ὁ ἥλιος.

Λαμεναὶ

Ἡ αἰτία τῆς ὑπάρξεως ὅ'ων τῶν πραγμάτων εἶνε ἡ ἀγάπη.

Σ. Φ. Ντὲ Σὰλ

Οἱ κακοὶ εἶνε ἴσως δυστυχεῖς γιατὶ δὲν ξέρουν ν' ἀγαποῦν!

Ραχὴλ

Νὰ ἐπαινῇς τοὺς φίλους σου δημοσίᾳ, νὰ μὴ τοὺς ἀποδοκιμάζεις ὅμως παρὰ σὲ στενὸ κύκλο.

Πούμπλιος Κῦρος